

ชายชราและพระเป็นเจ้าของเขา: การค้นพบจิตวิญญาณของอินเดีย

พิสุทธ์พงศ์ เอ็นดู

คณะเทคโนโลยีการจัดการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตสุรินทร์

The Old Man and His God: Discovering the Spirit of India

Pisutpong Endoo

Faculty of Management Technology, Rajamangala University of Technology Isan, Surin Campus

Article Info

Vol. 1 No. 3 (Sep-Dec 2021)

Book Review

Article History:

Received 21 Nov 2021;

Revised 06 Dec 2021;

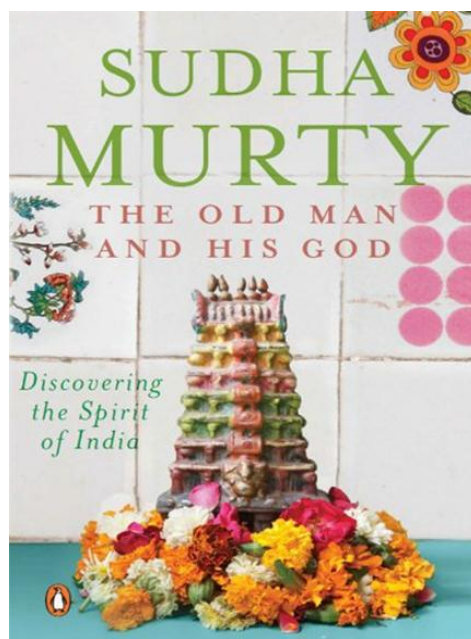
Accepted 10 Dec 2021

Corresponding Author,

E-mail: Promise_Guy

@hotmail.com

บทวิจารณ์หนังสือ

ผู้เขียน: Sudha Murty

จำนวนหน้า: 144

ปีที่พิมพ์: 2549

ครั้งที่พิมพ์: 1

สำนักพิมพ์: Penguin

Random

House, India

บทนำ

ชายชราและพระเป็นเจ้าของเขา (The Old Man and His God) เป็นหนังสือรวมเรื่องสั้นเชิงเล่าเรื่องจากประสบการณ์จริงของผู้เขียนชื่อว่า สุธา มูร์ติ (Sudha Murty) ตีพิมพ์เมื่อปี พ.ศ. 2549 โดยสำนักพิมพ์เพนกวิน แรนดอม เฮาท์ (Penguin Random House) เป็นหนังสือปกอ่อนมีจำนวน 144 หน้า เนื้อหาเป็นภาษาอังกฤษที่เขียนเกี่ยวกับเรื่องเล่า 25 เรื่อง

สุธา มูร์ติ ถือกำเนิดในตระกูลมัทวะ (Madhwa) เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม พ.ศ. 2493 ในเมืองชิกกาออน (Shiggaon) ทางตอนเหนือของรัฐกรณาฏกะ (Karnataka) ประเทศอินเดีย เป็นลูกสาวของ ดร. อาร์ เอช กุลการ์นี่ (Dr. R.H. Kulkarni) หมอผ่าตัดที่มีชื่อเสียงกับวิมาลา กุลการ์นี่ (Vimala Kulkarne) ตอนเด็กเธอชอบประวัติศาสตร์และสามารถเขียนเล่าเรื่องบรรยาย เธอมีผลงานการเขียนหนังสือเชิงบันเทิงเล่มแรก คือ ฉันทสอนให้ย่าทวดอ่านหนังสือได้อย่างไร (How I Taught My Grandmother to Read) (Murthy, 2000) สุธาสำเร็จ

การศึกษาในระดับปริญญาตรี สาขาวิชาวิศวกรรมคอมพิวเตอร์ (เกียรติคุณอันดับหนึ่งเหรียญทอง) ที่วิทยาลัยวิศวกรรมและเทคโนโลยี ปี วี บี (B.V.B. College of Engineering & Technology) และสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโท สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ทางคอมพิวเตอร์ (เกียรติคุณอันดับหนึ่งเหรียญทอง) จากสถาบันวิทยาศาสตร์ ประเทศอินเดีย (Indian Institute of Science) (The Hindu, 2012)

หลังสำเร็จการศึกษา สุธาสมัครทำงานเป็นวิศวกรในโรงงานผลิตหัวรถจักรบริษัททรอยนต์ทาตา เป็นผู้หญิงคนแรกได้บรรจุในแผนกวิศวกรรมประจำอยู่ในเมืองปูเน่ (Pune) รัฐมหาราษฏร์ (Maharashtra) จากนั้นได้ย้ายไปทำงานที่เมืองมุมไบและเมืองจัมเชดปูร์ (Mumbai & Jamshedpur) และมาทำงานในกลุ่มบริษัทอุตสาหกรรมวัลจันท์ (Walchand Group) ในเมืองปูเน่ในตำแหน่งนักวิเคราะห์ระบบผู้ทรงคุณวุฒิตามลำดับ ในปี พ.ศ. 2539 สุธาเริ่มทำงานในมูลนิธิอินโฟซิส (Infosys Foundation) จนถึงปัจจุบัน นอกจากนี้ เธอยังเป็นอาจารย์พิเศษสอนหนังสือที่มหาวิทยาลัยบังกลอร์และวิทยาลัยคริสเตียนในเมืองบังกลอร์ ในระหว่างทำงานอยู่ที่มูลนิธิอินโฟซิสสุธาได้พบปะผู้คนและช่วยเหลือคนยากจนจำนวนมาก จากประสบการณ์เหล่านี้ทำให้เธอมีข้อมูลในการเขียนหนังสือ หนังสือของเธอได้รับการตีพิมพ์เป็นจำนวนมาก ทั้งภาษาอังกฤษและภาษากันนาดา (Kanada) (ภาษาในตระกูลดราวิเดียน) เป็นภาษาที่ใช้สื่อสารอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการในรัฐการนาฏกะ ประชากร 56.6 ล้านคน สามารถพูดภาษานี้ได้ (Times of India, 2010) ข้อมูลที่เขียนในหนังสือเกือบทั้งหมดได้แนวคิดทางปรัชญาที่เกี่ยวกับหลักศาสนา การบริจาทาน ความเอื้อเฟื้อ ความเมตตาปราณี และการตระหนักรู้ในตัวเองเป็นสิ่งสำคัญ สุธาสมรสกับเอ็นอาร์ นารายณะ มูร์ติ (N.R. Naranyana Murthy) ทั้งคู่รู้จักกันในขณะที่ทำงานเป็นวิศวกรที่บริษัทผลิตหัวรถจักรทรอยนต์ทาตาที่เมืองปูเน่ มีลูก 2 คน คือ อักษตะและโรฮัน (Akshata & Rohan) อักษตะสมรสกับฤชี สุนัก (Rishi Sunak) ลูกครึ่งอินเดียกับอังกฤษ (Mudde, 2016) ช่วงเวลาที่ว่างจากการทำงานที่มูลนิธิ สุธาชอบดูหนังและเขียนหนังสืออยู่ที่บ้าน (Farook, 2014) ปัจจุบันสุธามีอายุครบ 71 ปี เมื่อวันที่ 19 สิงหาคม พ.ศ. 2564 เธอยังมีผลงานการเขียนและตีพิมพ์อยู่เป็นประจำควบคู่กับการทำงานเพื่อช่วยเหลือสังคมในประเทศอินเดียอย่างไม่เหน็ดเหนื่อย แม้เธอจะอายุมากแล้วก็ตาม

เพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นภาพรวมของบทวิจารณ์ในหนังสือเล่มนี้ ผู้เขียนได้แบ่งประเด็นการนำเสนอ ดังนี้ 1) เนื้อหา เป็นการสรุปเนื้อเรื่องในหนังสือจำนวน 25 เรื่อง 2) การนำเสนอบทวิจารณ์ในมุมมองโดยภาพรวมของการใช้ภาษาเพื่อแสดงถึงน้ำเสียงของอารมณ์และความรู้สึก 3) สรุป โดยนำเสนอข้อเด่นและข้อด้อยของหนังสือเล่มนี้

เนื้อหา

เนื้อหาในหนังสือโดยสังเขปทั้งหมด 25 เรื่อง สรุปได้ดังนี้

เรื่องที่ 1 ชายชราและพระเป็นเจ้าของเขา (The Old Man and His God)

เรื่องเล่าประสบการณ์ของผู้เขียน วันหนึ่งได้เดินทางไปเมืองธานจาวัร์ รัฐทมิฬนาฑู (Thanjavur, Tamil Nadu) ประเทศอินเดีย ในระหว่างการเดินทางรถติดพายุฝนอย่างหนัก ไม่สามารถเดินทางต่อไปได้ คนขับรถกับผู้เขียนจึงแวะหาที่พักใกล้ ๆ แลวนั้น เวลานั้นค่ำแล้วและรอบข้างมืด เมื่อเธอเดินไปเรื่อย ๆ เธอได้พบสถานที่แห่งหนึ่งมีแสงไฟปรากฏอยู่ เธอจึงเดินเข้าไปใกล้และพบว่า เป็นแสงไฟที่เกิดจากการจุดบูชาพระศิวะในวัดฮินดูเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง สถานที่แห่งนั้นเธอพบชายแก่ตาบอดอายุประมาณ 80 ปี ยืนอยู่กับภริยาสูงวัยกำลังสวดมนต์บูชาพระศิวะอยู่ เมื่อพวกเขาเจอเธอ พวกเขาได้นำผ้าเช็ดตัวมาให้พร้อมกับสวดมนต์มงคลราตรี (บทสวดมนต์มงคลสำหรับสวดอ้อนวอนพระศิวะให้ดูแลปกป้องรักษาในเวลากลางคืน) เพื่อตอบแทนความมีน้ำใจ ผู้เขียนได้มอบเงินจำนวนหนึ่งและสัญญาว่า เมื่อเดินทางกลับถึงบ้านแล้วจะโอนเงินมาให้เพื่อเป็นเงิน

สวัสดิการดูแลรักษาตัวเองและเก็บไว้ใช้ในแต่ละเดือน แต่ทั้งคู่ปฏิเสธความหวังดีนั้น เงินทองไม่มีความจำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตอยู่แบบเรียบง่ายของพวกเขา หากแต่เป็นพระศิวะผู้เป็นเทพเจ้าเวทย์ทาน (Mahavaidya) (เทพเจ้าดูแลรักษาคล้ายหมอรักษาคนไข้) ที่มีความสำคัญ

เรื่องที่ 2 อิสรภาพแห่งสุนทรพจน์ (Freedom of Speech)

เรื่องเล่าของผู้เขียนกับเพื่อนสนิทเรียนด้วยกันตั้งแต่เล็กชื่อว่า อัลก้า (Alka) อัลก้าเป็นนักไต่หาที่และนักพูดตั้งแต่สมัยเป็นนักเรียนจนได้รับฉายาว่า เจ้าหญิงแห่งนักปาฐกถา เมื่อเรียนจบอัลก้าแต่งงานกับวิศวกรเครื่องกล และได้ทำธุรกิจส่วนตัว ทั้งคู่ซื้อที่พักอาศัย (Flat) อยู่ในเมืองมุมไบ (เมืองหลวงของรัฐมหาราษฏระ หรือรัฐมหาราษฏระอยู่ทางอินเดียตะวันตก) ที่พักอาศัยแห่งนี้อัลก้าจ้างตุลชี (Tulsi) มาเป็นแม่บ้านดูแลประจำ ตุลชีได้ทำงานเป็นแม่บ้านในที่พักของอัลก้า ส่วนสามีเธอร่วางงาน ในวันที่ผู้เขียนไปหาอัลก้าที่บ้าน ตุลชีไม่ได้มาทำงาน อัลก้ารู้สึกโกรธและโมโหเป็นอย่างมาก เนื่องจากเธอไม่สามารถทำงานบ้านด้วยตัวเองได้ ผู้เขียนกับอัลก้าจึงได้ไปตามหาตุลชีตามที่อยู่ของเธอให้ไว้ เมื่อเข้าไปสอบถามสาเหตุการไม่ไปทำงานบ้าน ได้ทราบว่า ตุลชีอยู่ในอารมณ์โกรธและเสียใจอย่างมากเมื่อทราบว่า สามีของเธอขโมยเงินที่เธอพยายามทำงานอย่างหนักเก็บหอมรอมริบ ชุกซ่อนไว้เตรียมจะนำไปซื้อเก้าอี้มือเป็นของขวัญให้กับตัวเอง ผู้เขียนรู้สึกสงสารและสลดใจอย่างมากเมื่อทราบเรื่องเล่าของตุลชี อย่างไรก็ตาม เธอยังรู้สึกตกใจมากยิ่งขึ้นเมื่อทราบจากอัลก้าว่า สามีของเธอนำที่พักอาศัยไปจำนองเอาไว้กับธนาคารเพื่อนำเงินไปลงทุนทำธุรกิจซึ่งผลประกอบการไม่ดีและไม่มีความง่าย ทั้งที่ตัวเธอเองไม่เคยรับรู้มาก่อน เธอไม่กล้าเล่าให้ใครฟังได้ แต่เก็บความรู้สึกทุกขใจนี้อยู่กับเธอตลอดเวลา วันประชุมสัมมนาที่จะมาถึงอัลก้าบอกกับผู้เขียนว่า เธอจะขึ้นพูดเพื่อระบายความรู้สึกอัดอั้นและตั้งชื่อเรื่องที่จะพูดว่า อิสรภาพแห่งสุนทรพจน์

เรื่องที่ 3 ก้อนหินแห่งการปลอ่ยวาง (Horegallu)

เรื่องเล่าถึงมุมมองและแนวคิดเชิงบวกของคนทั้งสอง คนที่หนึ่ง คือ ลุงของผู้เขียนที่เกษียณอายุราชการครุ ยามว่างจะมานั่งเล่นบนก้อนหินที่ถูกยกมาตั้งไว้ใต้ต้นไม้ใหญ่กลางหมู่บ้าน พูดคุยสนทนาเรื่องราวต่าง ๆ กับชาวบ้านที่แวะเวียนมานั่งผ่อนคลายหรือหาเพื่อนคุยในแต่ละวัน คนที่สองเป็นหญิงสูงวัยเคยทำงานในบริษัทเดียวกันกับผู้เขียนในเมืองมุมไบ มีประสบการณ์ทำงานเป็นเสมียนมากกว่า 25 ปี ชื่อว่า รัตนา (Ratna) ช่วงพักทานอาหารกลางวันมีคนทำงานด้วยกันมานั่งพูดคุยล้อมรอบโต๊ะเธอ เรื่องราวที่คนเหล่านั้นนำมาคุยและปรึกษากับเธอมีทั้งปัญหาครอบครัว ปัญหาเศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งเรื่องอื่น ๆ ทั้งสองคนมีมุมมองและทัศนคติการเป็นผู้ฟังที่ดี ไม่นำเรื่องราวที่ได้ฟังไปเผยแพร่ต่อ การพูดให้กำลังใจและให้ความหวังกับทุกคนที่มีปัญหาและต้องไม่เก็บปัญหาเหล่านั้นมาทำให้ตัวเองและคนรอบข้างเดือดร้อนตามเรื่องราว ทั้งสองคนถูกนำมาเปรียบเทียบกับ Horegallu (เป็นภาษากันนาดา ภาษาราชการที่ใช้ในรัฐกรณาฏกะ หมายถึง ก้อนหินที่แบกรับน้ำหนักคนที่มานั่งพัก) ก้อนหินเป็นเพียงสิ่งที่คอยแบกรับ ช่วยผ่อนคลายให้ผู้คนที่มานั่งพักผ่อนให้หายจากความเหนื่อยล้า เมื่อพวกเขาหายเหนื่อยและเดินจากไปแล้วก้อนหินก้อนนั้นก็ไม่จำเป็นต้องยึดติดแบกรับความเหนื่อยล้าอีกต่อไป

เรื่องที่ 4 วิธีแห่งมุมมอง (The Way You Look at It)

เรื่องเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับความทุกข์ยากของผู้หญิงชาวอินเดียที่ไม่มีห้องน้ำส่วนตัวหรือห้องน้ำประจำหมู่บ้าน ต้องออกไปถ่ายอุจจาระและปัสสาวะนอกบ้านในตอนกลางคืน เป็นสาเหตุหนึ่งทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรม การถูกข่มขืนกับผู้หญิง ดังนั้น เธอจึงมีความคิดที่จะสร้างห้องน้ำสาธารณะในที่ต่าง ๆ วันหนึ่งเธอมีโอกาสไปเข้าใช้ห้องน้ำแห่งหนึ่งในเมืองแบงกอลอร์ เมืองหลวงของรัฐการนาฏกะ ห้องน้ำแห่งนี้เป็นส่วนหนึ่ง

ของโครงการที่เธอให้การสนับสนุนงบประมาณในการจัดสร้าง ในขณะที่กำลังยื่นขอเข้าห้องเธอได้ยื่นผู้หญิงสองคนกำลังพูดถึงเธอโดยที่ไม่ได้รู้เลยว่า เธอ คือ สุธา มูรติ เจ้าของโครงการสร้างห้องน้ำเพื่อสาธารณะชน ผู้หญิงสองคนกล่าวหาว่า เธอสร้างห้องน้ำเพื่อประโยชน์ของเธอเองด้วยการเก็บเงินจากผู้ใช้บริการ ไม่ได้มีจิตสาธารณะอย่างแท้จริง ครั้งแรกเธอรู้สึกโกรธมาก แต่เมื่อคิดถึงความจริงที่ว่า เธอไม่ได้ทำอย่างที่ถูกลกล่าวหา และเงินที่เก็บจากผู้ใช้บริการได้นำมาเป็นค่าจ้างดูแลรักษาความสะอาดห้องน้ำ เธอจึงเงียบและพยายามบอกกับตัวเองว่า ถ้าคิดจะทำประโยชน์เพื่อสังคม อย่าสนใจคำพูดคนอื่นที่ไม่รู้ความจริง

เรื่องที่ 5 เรื่องเล่าของสองพี่น้อง (A Tale of Two Brothers)

เรื่องเล่าของพี่น้องฝาแฝดที่คลานตามกันมาระหว่างราม (Ram) กับศรীরาม (Shyram) และพี่น้องต่างมารดาของเพื่อนเก่าของผู้เขียนกับฮานุมาร (Hanumara) เรื่องราวของสองพี่น้องทั้งสองครอบครัวมีความแตกต่างกันอย่างสุดขั้ว รามและศรীরามมีพ่อเป็นเจ้าของบริษัทและแม่เป็นผู้อำนวยการโรงเรียน ฐานะครอบครัวร่ำรวย มีบ้านและฟาร์มขนาดใหญ่ ทั้งคู่เป็นลูกศิษย์ของผู้เขียนในระดับอุดมศึกษา พวกเขาเป็นฝาแฝดที่คล้ายกันและรักกันมาก แบ่งปันทุกอย่างแก่กันและกัน เมื่อสำเร็จการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ทั้งคู่ทำงานในบริษัทโปรแกรมคอมพิวเตอร์และแต่งงานกับหญิงสาวฝาแฝด อยู่ในบ้านหลังเดียวกันทั้งสองครอบครัว จากนั้น ทั้งคู่ทะเลาะกันอย่างรุนแรง สาเหตุมาจากการแบ่งทรัพย์สินมรดก แม้ว่าผู้เขียนจะถูกขอร้องให้ไปช่วยพูดในฐานะอาจารย์ที่ทั้งคู่เคารพ ก็ไม่ได้ผล ทั้งคู่ไม่สามารถกลับมารักกันและสามัคคีกันได้เหมือนเดิม อย่างไรก็ตาม เรื่องของเพื่อนของผู้เขียนกับฮานุมารกลับตรงกันข้าม ฮานุมารเป็นลูกชายของหญิงรับใช้คนหนึ่งที่เกิดมาใกล้เคียงกับลูกของเศรษฐีที่ต้องกำพร้าแม่ตั้งแต่วันแรกเกิด ลูกของเศรษฐีได้ดื่มน้ำนมของหญิงแม่บ้านที่มีความเมตตาชื่อซีตักกา (Seetakka) จนเติบโตเป็นผู้ใหญ่ร่วมกับลูกแท้ ๆ ของนาง คือ ฮานุมาร ในทุกปีลูกชายของเศรษฐีซึ่งเป็นเพื่อนเก่าผู้เขียนจะกลับมาร่วมรับประทานอาหารกับครอบครัวของฮานุมาร นอกจากนั้น ยังได้แบ่งมรดกส่วนหนึ่งให้กับครอบครัวฮานุมารและยกให้ฮานุมารเป็นน้องชายแท้ คนหนึ่งของเขา พวกเขารักกันและสนิทกันมาก แม้ว่าไม่ได้เกิดจากท้องมารดาเดียวกันก็ตาม

เรื่องที่ 6 การผจญภัย (The Journey)

เรื่องเล่าเกี่ยวกับการเดินทางของนารายัน มูรติ (Narayan Murthy) สามีนของผู้เขียนย้อนหลังกลับไปเมื่อปี พ.ศ. 2517 นารายันทำงานอยู่ในบริษัทโปรแกรมคอมพิวเตอร์ในประเทศฝรั่งเศส วันหนึ่งอยากกลับบ้านทำงานในประเทศอินเดีย การเดินทางมาประเทศอินเดียนารายันต้องเดินทางมาขึ้นรถไฟที่เมืองโซเฟีย (Sofia) เมืองหลวงของบัลแกเรีย (Bulgaria) บนรถไฟเขาได้รู้จักกับผู้หญิงคนหนึ่งได้รับทุนรัฐบาลบัลแกเรียให้มาศึกษาในระดับปริญญาเอกที่มหาวิทยาลัยควินในบัลแกเรีย ในขณะที่กำลังศึกษาเธอได้รู้จักกับผู้ชายคนหนึ่งมาจากนครเบอร์ลิน (Berlin) ประเทศฝรั่งเศส ทั้งสองวางแผนจะแต่งงานกัน อย่างไรก็ตาม การแต่งงานของทั้งคู่ต้องเจออุปสรรคและปัญหาด้านกฎหมายการขออนุญาตแต่งงานกับคนต่างถิ่น ในขณะที่ทั้งคู่พูดคุยกันอยู่นั้น ตำรวจได้เข้ามาจับ ผู้หญิงถูกนำตัวแยกออกไปอีกแห่งโดยไม่ทราบว่าเป็นที่ไหน ส่วนนารายันถูกยึดพาสปอร์ตและโดนจับขังอยู่ในห้องเล็ก ๆ ในรถไฟ นารายันถูกตั้งข้อกล่าวหาว่า มีส่วนร่วมในการพาดูหมิ่นดูแคลนกฎหมายในประเทศ แต่เมื่อทราบว่า นารายันมีสัญชาติอินเดียมาทำงานอยู่ในประเทศฝรั่งเศสและกำลังจะเดินทางกลับประเทศ เขาจึงถูกปล่อยตัวและอนุญาตให้เดินทางกลับประเทศ

เรื่องที่ 7 หนีเสือปะจระเข้ของสาวออฟฟิศ (An Officegoer's Dilemma)

เรื่องเล่าประสบการณ์ของผู้เขียนเกี่ยวกับผู้หญิงคนหนึ่งชื่อว่า ศานติ (Shanti) ในโอกาสได้รับเชิญให้ไปบรรยายให้กับพนักงานฟังในบริษัทคอมพิวเตอร์แห่งหนึ่ง ศานติเป็นคนกระตือรือร้น ใฝ่รู้ใฝ่ถามและต้องการ

แลกเปลี่ยนเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ กับผู้เขียนอยู่ตลอดเวลา ในช่วงหนึ่งเธอได้เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับหัวหน้าแผนกที่เธอกำลังทำงานอยู่ด้วยให้ผู้เขียนฟัง เธอเล่าว่า เธอมีความสุขกับการทำงานทุกอย่าง ยกเว้นการทำงานร่วมกับหัวหน้าแผนก หัวหน้าของเธอมักคอยแกล้ง พูดคำหยาบ ปนและดูต่ำเธออยู่เสมอ ผู้เขียนได้แต่พูดให้กำลังใจและให้จดหมายตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายอย่างดีที่สุด ในวันหนึ่งสถานการณ์ที่เลวร้ายอาจจะดีขึ้นสักวันหนึ่ง เมื่อระยะเวลาผ่านไปทั้งคู่ได้กลับมาพบกันอีกครั้ง ศานติมีลูกเล็กและเธอมีความสุขมากยิ่งขึ้น หัวหน้าคนก่อนของเธอโดนบริษัทย้ายไปประจำอยู่ต่างสำนักงาน ส่วนเธอได้หัวหน้าคนใหม่ซึ่งใจดีมาก มีทัศนคติที่ดีพร้อมร่วมกันทำงานเป็นทีมเพื่อให้งานประสบความสำเร็จและมีประสิทธิภาพ

เรื่องที่ 8 ผู้สมัครที่สมควรที่ได้รับการคัดเลือก (The Deserving Candidate)

เรื่องเล่าเกี่ยวกับการคัดเลือกพนักงานเข้ามาทำงานในบริษัท ระหว่างนันธิดา (Nandita) กับเด็กหนุ่มคนหนึ่ง นันธิดาเป็นเด็กสาวที่สวยเก่ง แต่งตัวดี มีความมั่นใจ สามารถพูดภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกันได้อย่างชัดเจน ชอบการประชุม สามารถทำงานภายใต้ความกดดันได้ ชอบพบปะพูดคุยกับผู้คนและมีประสบการณ์ด้านการจัดเลี้ยง พื้นเพเดิมอยู่ในเมืองแบงกอล เธอเล่าว่า พ่อแม่ของเธออาศัยอยู่ในสหรัฐอเมริกาจะเดินทางกลับมาเยี่ยมลูกสาวในช่วงวันหยุดปีละครั้ง ลุง ป้าและญาติทำงานอยู่ในกรุงวอชิงตันดีซี ส่วนเด็กหนุ่มอายุประมาณ 20 ปี แต่งตัวธรรมดา ค่อนข้างเงิบ แต่มีลักษณะมีความมั่นใจ สามารถตอบคำถามเกี่ยวกับความรู้ด้านคอมพิวเตอร์ได้เป็นอย่างดี ไม่ค่อยเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับครอบครัวให้ฟังมากนัก อย่างไรก็ตาม ก่อนการตัดสินใจว่าจะเลือกใครเข้ามาทำงาน ผู้เขียนได้รับทราบข้อมูลพื้นหลังของทั้งคู่จากฉาราย (Sharayu) ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของเธอ นันธิดาทำงานเป็นพนักงานบริการในร้านอาหารและเครื่องดื่ม พ่อเป็นเจ้าของโรงงานเล็ก ๆ แม่ทำงานเป็นเสมียนในสำนักงานของเพื่อน ส่วนเด็กหนุ่มมีพ่อเป็นหมอมือชื่อเสียงและแม่เป็นครู เป็นคนฉลาด มีน้ำใจและสุภาพเรียบร้อย

เรื่องที่ 9 ธุรกิจของนักบุญ (The Business of Philanthropy)

ผู้เขียนเล่าเรื่องเกี่ยวกับฮิราลาล เจน (Hiralal Jain) นักธุรกิจและเภสัชกรที่ประสบความสำเร็จในชีวิตเป็นคนใจดีมีเมตตา จริงใจ ไม่เสแสร้ง ทำงานหนักและทำธุรกิจด้วยความซื่อสัตย์ วันหนึ่งได้เดินทางมาหาผู้เขียน โดยเสนอจะมอบยาเพื่อรักษาโรคพื้นฐานที่ดีที่สุดในแต่ละเดือน มอบรถยนต์คันเก่าหนึ่งคันเพื่อใช้สำหรับบรรทุกยาหรือเดินทางนำไปแจกจ่ายผู้คน และเสนอจ่ายเงินเดือนให้กับหมอที่อาสาไปรักษาโรคให้คนป่วยในกรณีที่มูลนิธิต้องการหมอเพิ่ม อย่างไรก็ตาม เขาขอร้องไม่ให้ระบุชื่อผู้บริจาคหรือช่วยเหลือใด ๆ ทั้งสิ้น หลายปีผ่านไปเมื่อฮิราลาล เจน เสียชีวิต ลูกชายชื่อว่า สากิต ซาบ (Saket Saab) สำเร็จการศึกษาในหลักสูตรเอ็มบีเอจากสหรัฐอเมริกาได้มารับช่วงการบริหารต่อ เขาหยุดมอบยาที่ดีที่สุดแก่มูลนิธิ แต่จะมอบยาที่ยังค้างสต็อกให้แทน นอกเหนือจากนั้น มูลนิธิต้องประชาสัมพันธ์การมอบยาของบริษัท เพื่อผลประโยชน์ต่อการทำธุรกิจ ผู้เขียนปฏิเสธที่จะรับยาและทำตาม ในขณะที่เดินออกจากห้องโถงบริษัทนั้นได้เห็นรูปฮิราลาล เจน ประหนึ่งกำลังจ้องมาที่เธอเหมือนจะขอโทษกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น

เรื่องที่ 10 ผู้ช่วยเหลือ (A Helping Hand)

เรื่องเล่าของผู้เขียนเกี่ยวกับประสบการณ์การนำไปแจกจ่ายและช่วยเหลือผู้ประสบภัยจากสึนามิ เนื่องจากมีของเป็นจำนวนมาก ไม่มีพื้นที่เพียงพอที่จะวางเก็บสิ่งของเพื่อรอรถมาขนในวันรุ่งขึ้น ดังนั้น จอร์จ โจเซฟ (George Joseph) นักศึกษาของอินเดียจึงได้ไปขอใช้พื้นที่ว่างซึ่งมีเจ้าของเป็นสถาปนิกและตอนนี้ไม่อยู่ที่บ้าน เลขานุการของเขาได้อนุญาตให้นำของมาเก็บไว้ได้ แต่เมื่อนำของมาเก็บไว้ในพื้นที่เรียบร้อยแล้วปรากฏว่า สถาปนิกได้เดินทางกลับมา เมื่อเห็นของที่วางไว้ในพื้นที่ของเขามีจำนวนมากจึงโมโหและสั่งให้นำของ

ทั้งหมดออกจากพื้นที่ ทั้งที่ผู้เขียน คนงานและชาวบ้านต่างขอร้อง แต่เขาไม่ฟัง ในคืนนั้นคนงานและชาวบ้านต่างช่วยกันขนของออกจากพื้นที่ของเขาไปไว้ที่ข้างถนน ในตอนเช้าของอีกวัน ในขณะที่ผู้เขียนกำลังพักผ่อนอยู่ในห้องพักได้มีพนักงานรักษาความปลอดภัยในบ้านของสถาปนิกมาหาพร้อมกับยื่นเงินจำนวน 160 รูปี ซึ่งเป็นค่าจ้างจากการทำงานเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยหนึ่งวัน มันอาจจะเป็นเงินจำนวนน้อยนิดเมื่อเปรียบเทียบกับเงินบริจาคของคนอื่น ๆ แต่เขาก็ตั้งใจที่มอบให้เพื่อร่วมช่วยเหลือผู้ประสบภัยและเขายังบอกอีกว่า เขาดีใจมากที่เมื่อคืนนี้มีส่วนช่วยเหลือในการช่วยเฝ้าของที่วางไว้ข้างถนนป้องกันไม่ให้ใครมาขโมยจนถึงเช้า

เรื่องที่ 11 ความเป็นตัวตนแท้จริงตามวิสัย (True Shades of Nature)

เรื่องเล่าเกี่ยวกับประสบการณ์การนำของไปแจกผู้ประสบภัยสึนามิ เจอชาวบ้านกลุ่มหนึ่งแจ้งจำนวนผู้มารับแจกของไม่ตรงกับจำนวนที่มารับจริง จากเดิมได้แจ้งว่า จะมีผู้มารับของแจกจำนวน 200 ครอบครัว เพื่อป้องกันของที่แจกไม่เพียงพอ ผู้เขียนและคณะจึงเตรียมของเพิ่มจำนวนอีก 230 ครอบครัว อย่างไรก็ตาม เมื่อถึงวันที่มอบของปรากฏว่า จำนวนชาวบ้านที่มารับแจกมีจำนวนน้อยกว่าจำนวนที่แจ้งไว้มาก ชาวบ้านที่มารับแจกเมื่อได้รับแจกแล้วยังคงหมุนเวียนมารับแจกของที่ยังคงเหลืออยู่เรื่อย ๆ ทำให้ผู้เขียนและคณะหยุดแจกของโดยให้เหตุผลว่า ทุกคนได้รับแจกหมดแล้ว ทำให้ชาวบ้านที่มารับของแจกเกิดความไม่พอใจและเกิดการโต้เถียงกันเกิดขึ้น จนในที่สุดผู้เขียนจึงจำเป็นต้องอธิบายให้เหตุผลและกล่าวเตือนสติ เรื่องราวจึงจบลงไปด้วยดี

เรื่องที่ 12 ทำลิขิต (Made in Heaven)

เรื่องเล่าประสบการณ์การสอนหนังสือให้กับนักศึกษา โดยในวันหนึ่งผู้เขียนได้ยกประเด็นเรื่องการแต่งงานในประเทศอินเดียให้กับนักศึกษาได้ช่วยกันวิพากษ์และนำเสนอแนวคิด นักศึกษาต่างนำเสนอ มุมมองแนวคิดที่หลากหลายเกี่ยวกับเรื่องการแต่งงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นการแต่งงานที่ถูกจัดและเตรียมการโดยครอบครัว จำนวนเงินที่ใช้เพื่อการจัดงานแต่งงาน ความคุ้มค่าและความสิ้นเปลืองของจำนวนเงินที่ใช้จัดงาน ภาวะความมีหนี้สินหลังจากการจัดงาน หลังจากถกและอภิปรายแนวคิดเรื่องการแต่งงานเสร็จ ผู้เขียนได้สรุปและให้ข้อคิดเรื่องการแต่งงานโดยเล่าเรื่องและยกตัวอย่างคู่ชีวิตคู่หนึ่ง สองสามีภรรยาคู่นี้มีฐานะครอบครัวที่ยากจนอาศัยอยู่ในหมู่บ้านเล็ก ๆ ดำรงชีวิตอยู่โดยการขอทานเพื่อยังชีพ แม้ว่าพวกเขาจะแต่งงานโดยไม่ได้จัดงานใหญ่โตและเมื่อแต่งงานแล้วชีวิตครอบครัวก็ไม่ได้ร่ำรวยอะไร แต่พวกเขาก็มีความสุข

เรื่องที่ 13 ผู้เช่าที่กตัญญู (The Grateful Tenant)

เรื่องเล่าเกี่ยวกับการตั้งชื่อบ้านที่สร้างใหม่ของสองสามีภรรยา ระหว่างรามेश (Ramesh) อาจารย์ในมหาวิทยาลัยกับชีลา (Sheela) ผู้เป็นภรรยาทำงานในธนาคาร ตามธรรมเนียมการตั้งชื่อของคนอินเดียทั่วไปจะตั้งชื่อบ้านของพวกเขาโดยนำชื่อเจ้าของบ้าน ชื่อลูกมาต่อกันหรือชื่อของเทพเจ้าที่เจ้าของบ้านนับถือตั้งเป็นชื่อบ้าน อย่างไรก็ตาม ครอบครัวนี้ไม่ได้ปฏิบัติและมีความเชื่อเหมือนกับคนอินเดียทั่วไป พวกเขาได้นำชื่อคนที่พวกเขาเคารพและมีพระคุณมาเป็นชื่อบ้านของพวกเขาว่า Shyamkamal ชื่อนี้มาจาก Shyama Rao และ Kamala Bai ทั้งสองคนนี้อยู่เมืองดาร์วัต (Dharwad) เป็นผู้สนับสนุนและคอยช่วยเหลือเงินค่าศึกษา แบ่งปันอาหารการกิน ที่พักและหางานพิเศษต่าง ๆ ให้ในขณะที่รามेशและชีลายังเป็นนักศึกษาอยู่ที่ดาร์วัต เมื่อพวกเขาประสบความสำเร็จในชีวิต แต่งงานมีครอบครัวที่อบอุ่นและได้สร้างบ้านใหม่ พวกเขาจึงนำชื่อของผู้มีพระคุณของพวกเขามาตั้งชื่อเป็นชื่อบ้านเพื่อเป็นสิริมงคลและแสดงถึงความกตัญญูที่มีต่อบุคคลที่เขารักและเคารพยกย่อง

เรื่องที่ 14 ชาวต่างชาติตลอดไป (A Foreigner, Always)

เรื่องเล่าของผู้เขียนในโอกาสได้เดินทางไปเยี่ยมชมมหาวิทยาลัยพุทธศาสนาที่เก่าแก่ที่สุดในเมืองตักศิลา (Takshila) และพิพิธภัณฑสถานในประเทศปากีสถาน สถานที่แห่งนี้แต่ก่อนอยู่ในการปกครองของประเทศอินเดีย แต่เมื่อเกิดการแบ่งแยกประเทศ ปัจจุบันสถานที่เหล่านี้อยู่ในการดูแลปกครองของประเทศปากีสถาน ในการเข้าชมมหาวิทยาลัยและพิพิธภัณฑสถานมีบัตรเข้าชมสำหรับชาวต่างชาติต้องจ่ายจำนวน 200 รูปี คนในพื้นที่จ่าย 20 รูปี ผู้เขียนต้องจ่ายตามอัตราของชาวต่างชาติเพราะเธอมาจากประเทศอินเดีย ในความรู้สึกของเธอไม่ยอมให้ใครมองว่าเป็นชาวต่างชาติเพราะอาหารที่รับประทาน ดนตรีบทเพลง แม้กระทั่งการแต่งกายของประเทศปากีสถานและอินเดียมีรากฐานเดียวกันตั้งแต่สมัยอดีต สองประเทศนี้เป็นเสมือนประเทศและผืนแผ่นดินแปลงเดียวกัน

เรื่องที่ 15 เส้นทางแห่งการพลัดพราก (The Line of Separation)

เรื่องเล่าเกี่ยวกับประสบการณ์การเดินทางไปเที่ยวที่ประเทศปากีสถาน การเดินทางไปเที่ยวปากีสถานรอบนี้เธอได้รู้จักกับรูปา กะปูร์ (Roopa Kapoor) หญิงวัยชราอายุประมาณ 75 ปี เดินทางมาจากเมืองเจนไน รัฐทมิฬนาฑู นักท่องเที่ยวส่วนมากอยากเดินทางไปเที่ยวชมเมืองตักศิลา (Takshila) ลาฮอร์ (Lahore) อิสลามาบัต (Islamabad) คาราชี (Karachi) แต่รูปาต้องการไปเมืองราวาลปินดี (Rawalpindi) เมื่อรูปาอายุ 18 ปี เธออาศัยอยู่ในเมืองดังกล่าวก่อนที่จะแต่งงานและย้ายไปอยู่กับครอบครัวของสามีในเมืองเจนไนเป็นเวลา 57 ปี การมาท่องเที่ยวที่ประเทศปากีสถานในครั้งนี้เป็นเสมือนการเดินทางกลับบ้านเกิดเมืองนอนของเธอ เธอสามารถเล่าเรื่องราวและเส้นทางได้อย่างถูกต้อง ความรู้สึกของเธอเมื่อได้กลับบ้านเกิดอีกครั้ง เธอรู้สึกอบอุ่นและรู้สึกเสียใจในคราวเดียวกันเมื่อทราบว่า หลายคนได้เสียชีวิตจากเธอไป สิ่งที่เราคร่ำครวญและตั้งคำถามกับตัวเองอยู่ตลอดเวลา คือ ผืนแผ่นดิน ต้นไม้ อากาศ น้ำ ทำไมวันหนึ่งจึงต้องถูกขีดกันแบ่งแยกดินแดนและเธอต้องถูกหยิบยื่นสถานภาพให้กลายเป็นชาวต่างชาติด้วย

เรื่องที่ 16 ชาวพุทธระหว่างทางสู่สนามบิน (A Buddhist on Airport Road)

เรื่องเล่าของผู้เขียนในวันหนึ่งกำลังจะเดินทางไปโรงพยาบาล แต่ไม่มีรถสามล้อจอดแวะรับ ในขณะที่กำลังรอรถอยู่นั้นเพื่อนชื่อว่า สโรชา (Saroja) ขับรถผ่านมาและอาสาจะพาไปส่ง บนรถสโรชาได้เล่าความทุกข์ใจ เรื่องราวชีวิตที่ไม่เคยมีความสุขเมื่ออยู่กับแม่ของสามี เนื่องจากเธอคาดหวังให้สโรชานั้นทำงานแทนทุกอย่างอยากให้เธอดูแลหลาน ๆ และดูแลจัดการที่บ้านโดยไม่ให้เธอทำงานนอกบ้าน ส่วนลูกชายคนเดียวชื่อว่า มิลินทร์ทำงานวิศวกรด้านโปรแกรมซอฟต์แวร์ในสหรัฐอเมริกาภรรยาของเขาก็สร้างความลำบากใจให้แก่หล่อนอยู่เนือง ๆ ผู้เขียนเตือนสติให้สโรชารู้จักการปรับเปลี่ยนทัศนคติตัวเอง เนื่องจากไม่มีใครสามารถเปลี่ยนโลกได้ โลกเต็มไปด้วยปัญหาและความทะเยอทะยานของผู้คนที่ไม่มีความเพียงพอ คำพูดของผู้เขียนทำให้สโรชาเกิดความสงสัยและเกิดความเข้าใจว่า ผู้เขียนนั้นหันมานับถือพุทธศาสนาแล้ว

เรื่องที่ 17 ความเอื้อเฟื้ออันแสนหวาน (Sweet Hospitality)

เรื่องเล่าของผู้เขียนเกี่ยวกับเพื่อนเก่าชื่อว่าสุมาน (Suman) สุมานอาศัยอยู่ในต่างประเทศเป็นระยะเวลา 25 ปี ช่วงนี้เธอเดินทางมาพักผ่อนที่ประเทศอินเดียและมาพักอยู่กับผู้เขียนเป็นเวลา 1 เดือน สุมานมีปัญหาเรื่องสุขภาพ น้ำตาลในเลือดต่ำและมีความดันโลหิตสูง พยายามลดน้ำหนัก ออกกำลังกาย เดินเล่นและนั่งสมาธิเพื่อบรรเทาอาการเจ็บป่วยอยู่ตลอดเวลา ในช่วงพักอยู่ในอินเดียผู้เขียนพาเธอไปเยี่ยมบ้านเพื่อนเก่า ตามธรรมเนียมในประเทศอินเดียแขกจะได้รับการดูแลต้อนรับเหมือนพระเป็นเจ้า เจ้าของบ้านจะนำขนมและของหวานมาให้รับประทาน ในกรณีของสุมานเธอไม่สามารถที่จะรับประทานอาหารของเหล่านี้ได้เนื่องจากปัญหา

เรื่องสุขภาพ เธอได้ปฏิเสธการทานของหวานและขนม ทุกบ้านที่เธอไปเยี่ยมทำให้เจ้าของบ้านรู้สึกโกรธและไม่พอใจ ในความคิดเห็นส่วนตัวของสุมาน เธอเห็นว่า การมีความกรุณาเอื้อเฟื้อตามธรรมเนียมของชาวอินเดียที่มีต่อแขกที่มาเยี่ยมด้วยการนำขนมและของหวานมาให้นั้น ในกรณีของเธอเป็นเสมือนยาพิษรอกอยการฆ่าอย่างเงียบ ๆ นั่นไม่ใช่ความเอื้อเฟื้ออย่างแท้จริง ความเอื้อเฟื้อแท้จริงแล้วหมายถึง การทำให้ทุกคนที่มาเยี่ยมดูเป็นเสมือนบ้าน ไม่ทำให้ล้าปากใจและไม่ได้หมายถึง แค่อาหารจานหวาน ๆ เท่านั้น

เรื่องที่ 18 มิตรภาพชั่วกาลปาวสาน (Friends Forever)

เรื่องเล่าของผู้เขียนเกี่ยวกับราธะ (Radha) และโรหิณี (Rohini) ลูกศิษย์ 2 คน ซึ่งเคยเรียนกับผู้เขียนเมื่อทั้งสองสำเร็จการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย ราธะแต่งงานกับรามเมช (Ramesh) วิศวกรโยธา ทำงานอยู่ในกรุงเดลี (Delhi) และโรหิณีแต่งงานกับสุเรช (Suresh) วิศวกรเครื่องกล ทำงานอยู่ในเมืองแบงกอลอร์ ครอบครัวของราธะประกอบธุรกิจเปิดบริษัทเป็นของตัวเองและมีความต้องการขยายสาขาไปที่เมืองแบงกอลอร์ เมื่อราธะเดินทางมาดูแลธุรกิจที่แบงกอลอร์และได้เดินทางไปพบโรหิณีและครอบครัวเพื่อนสนิท เธอพบว่า เพื่อนของเธอเปลี่ยนไปจากเดิมมาก ทำตัวคล้ายกับเธอเป็นคนแปลกหน้า ผู้เขียนได้พูดคุยกับราธะพบว่า โรหิณีมีความเข้าใจผิด คิดและตีความผิดว่า ราธะนั้นดูถูกเธอ เนื่องจากครอบครัวของราธะรวยกว่า เพราะการมาเยี่ยมที่บ้านของโรหิณีแต่ละครั้ง ราธะจะนำของมีค่าราคาแพงมามอบให้เธอและลูกของเธอ อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนได้อธิบายให้เห็นมิตรภาพ ความหวังดีและการตีความหมายของการนำสิ่งของมาให้ด้วยความปรารถนาดี ในท้ายที่สุดทั้งคู่ได้ปรับความเข้าใจ และมีมิตรภาพก็ได้กลับมาแน่นแฟ้นเหมือนเดิม

เรื่องที่ 19 ชีวิตที่สมบูรณ์แบบ (The Perfect Life)

เรื่องเล่าของผู้เขียนที่พูดถึงพนักงานของบริษัทคนหนึ่งชื่อว่า นีตา (Neeta) นีตาเป็นคนพูดน้อยและการพูดในแต่ละครั้งของเธอจะไม่กล่าวถึงสามี ครอบครัวของสามีและครอบครัวของตัวเองในทางลบ ทุกครั้งเมื่อพูดถึงพวกเขาจะพูดในทางที่ดีและในทางบวกอยู่เสมอ เพื่อนในที่ทำงานจึงตั้งให้เธอเป็นผู้หญิงที่สมบูรณ์แบบที่สุด เนื่องจากเธอไม่เคยมีเรื่องอะไรที่ทำให้เธอล้าปากใจหรือเป็นสิ่งไม่ดีเลย อย่างไรก็ตาม ในวันหนึ่งเธอได้พูดคุยส่วนตัวกับผู้เขียนและระบายให้ฟังว่า จริง ๆ แล้วชีวิตของเธอไม่ได้เป็นเหมือนกับภาพลักษณ์ที่คนที่ได้รู้จักและเห็น ครอบครัวของสามีพากันอิจฉาริษยาเธอ สามีของเธอไม่เคยเห็นด้วยและแสดงความคิดเห็นขัดแย้งกับเธออยู่ตลอดเวลา นอกเหนือจากนั้นก็ไม่เคยช่วยทำงานบ้านและช่วยเธอดูแลลูก เธอพยายามที่จะเล่าระบายความทุกข์ให้คนอื่นฟังบ้าง แต่ก็ได้รับการร้องขอจากแม่ไม่ให้ออกไปพูดถึงเรื่องไม่ดีและนำเรื่องราวของครอบครัวไปเล่าให้คนอื่นฟังซึ่งเป็นเรื่องไม่เหมาะสม ทุกครั้งเธอต้องพยายามทำให้ตัวเองมีความสุข แต่ส่วนลึกแล้วไม่ได้มีความสุขและต้องการระบายให้คนอื่นได้รับฟังเหมือนคนอื่นบ้างเช่นเดียวกัน

เรื่องที่ 20 ร้อยเปอร์เซ็นต์ฟรี (Hundred Per Cent Free)

เรื่องเล่าเกี่ยวกับชายหนุ่มชื่อว่า ราวี (Rawee) ราวีอายุราว 14 ปี พ่อเป็นคนงานรับจ้างแบกของและแม่ทำงานเป็นแม่บ้าน เมื่อกลับจากโรงเรียนราวีจะทำงานรับจ้างขายผ้าเช็ดรถ มีรายได้ประมาณ 30-40 รูปีต่อเดือน วันหนึ่งผู้เขียนเจอเขาและเสนอให้เงินเดือนเขาเดือนละ 50 รูปี เพื่อให้เลิกขายจะได้มีเวลาไปทำการบ้านและเรียนหนังสือให้ดีขึ้น แต่ทุก 3 เดือน เขาต้องมารายงานผลการเรียนให้เธอทราบ ผลการเรียนของเขาดีขึ้นเรื่อย ๆ อยู่มาวันหนึ่งเขาได้มาขอขึ้นเงินเดือนจากเดือนละ 50 รูปี เป็นเดือนละ 100 รูปี เขาให้เหตุผลเนื่องจากผ้าเช็ดรถขึ้นราคา ผู้เขียนรู้สึกผิดหวังกับเขามาก เนื่องจากเขาเห็นแต่ได้และไม่รู้จักคิดที่จะวางแผนทำงานหาเงินเพิ่มด้วยตัวเอง เรื่องของราวีทำให้ผู้เขียนนึกถึงการบริจาคหนังสือภาพให้แก่โรงเรียนในชนบท

ห่างไกลความเจริญ วันหนึ่งเธอซื้อถั่วลิสงจากคนขายหน้าประตูโรงเรียนและพบว่า กระดาษที่นำมาห่อถั่วลิสง เป็นกระดาษที่ถูกฉีกมาจากหนังสือภาพที่เธอเคยบริจาคให้แก่ห้องสมุดในโรงเรียน

เรื่องที่ 21 สองด้านของความแร้นแค้น (Two Faces of Poverty)

เรื่องเล่าถึงความรักที่มีต่อลูกระหว่างลีลา (Leela) กับรามัมพา (Ramappa) ลีลาทำงานเป็นแม่บ้าน ในบริษัท คอยกวาด เช็ด ถู ทำงานเจียบ ๆ ด้วยความขยันหมั่นเพียรไม่ย่อท้อ สามปีเธอไปปล่อยให้เธออยู่ดูแลลูก 3 คน วันหนึ่งเธอได้นำสร้อยข้อมือและข้อเท้า 3 คู่ มาจำหน่ายไว้กับผู้เขียน เนื่องจากอยากจะทำเงินไปส่งเสียลูกสาวคนเล็กชื่อว่า กรียา ให้ได้เรียนต่อในระดับวิทยาลัยสาขาวิชาวิศวกรรม เธอสารภาพกับผู้เขียนว่า ลูกสาวคนเล็กแท้จริงแล้วไม่ใช่ลูกแท้ ๆ ของเธอ เป็นลูกสาวของอดีตนายหญิงคนเก่าที่เธอเคยทำงานบ้านให้ผู้หญิงคนนั้นมีพ่อแม่อยู่ที่สหรัฐอเมริกา วันหนึ่งเธอตั้งห้องโดยไม่พร้อม ด้วยความกลัวว่า พ่อแม่จะรู้ เป็นที่อับอายคนอื่นและสังคมไม่ยอมรับ จึงตัดสินใจทำแท้ง แต่ลีลาได้ห้ามไว้ เมื่อเธอคลอดลูกออกมาตั้งใจจะนำไปฝากไว้ที่สถานเลี้ยงดูเด็กกำพร้า ลีลาจึงได้ขอรับเป็นผู้อุปการะเลี้ยงดูแทนด้วยความสงสาร แม้ตัวเองจะอดมื้อกินมื้อและต้องเลี้ยงลูกอีก 2 คนก็ตาม ส่วนรามัมพามีลูกชายชื่อว่า โสมนารท (Somnath) ป่วยอย่างหนัก จำเป็นต้องมีเงินจำนวน 200,000 รูปี เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการผ่าตัด รามัมพานำไปรับรองแพทย์ไปขอรับการบริจาคจากผู้เขียนและได้รับเงินช่วยเหลือจำนวน 25,000 รูปี นอกจากนี้ รามัมพายังได้ขอให้ผู้เขียนออกจดหมายรับรองพร้อมลงชื่อว่า เป็นผู้มอบเงินช่วยเหลือเพื่อเขาจะได้แสดงกับคนอื่น ๆ ให้มาร่วมบริจาคค่าใช้จ่ายในการผ่าตัดลูกชายของเขา เมื่อได้รับเงินไปแล้วเรื่องราวของรามัมพาได้เงียบหายไปหลายปี จนกระทั่งวันหนึ่งผู้เขียนได้ตรวจสอบไปยังโรงพยาบาลที่เขาได้ระบุว่า จะนำลูกชายไปผ่าตัด ปรากฏว่า เรื่องทุกอย่างเป็นการโกหก ผู้เขียนได้เดินทางไปตามที่อยู่ที่รามัมพาเคยระบุไว้ครั้งแรก เมื่อเดินทางไปถึงผู้เขียนพบบ้านหลังใหญ่ สามชั้น มีพื้นที่บ้านแปลงใหญ่ เมื่อเธอเคาะประตูเพื่อตามหารามัมพา เธอพบหญิงแก่แปลกหน้า คนหนึ่งที่บอกกับผู้เขียนว่า โสมนารทตายได้เกือบปีแล้ว พ่อของเขาได้นำตัวเขาที่ป่วยหนักไปอ้างเพื่อขอรับการบริจาคจนได้เงินบริจาคจำนวน 8 ล้านบาท แต่ก็ไม่ได้นำลูกชายแท้ ๆ ไปรับการรักษาที่โรงพยาบาล กลับปล่อยให้ลูกชายตายลงอย่างน่าสงสาร และตัวเขาเองนำเงินมาซื้อที่สร้างบ้านและทำธุรกิจส่วนตัว

เรื่องที่ 22 อินเดีย ผืนแผ่นดินอันศักดิ์สิทธิ์ (India, The Holy Land)

เรื่องเล่าของผู้เขียนกับหญิงชาวทิเบตชื่อมายา (Maya) อาศัยอยู่ในพื้นที่ค้าอพยพในเมืองมันดุกู๊ด (Mundugod) ใกล้เมืองฮับลี (Hubli) ในทางตอนใต้ของรัฐบาลนาฏกะ ประเทศอินเดีย มายาเป็นครูสอนภาษาทิเบต รู้จักกับผู้เขียนเนื่องจากพ่อของผู้เขียนเป็นหมอยุติธรรมในเมืองฮับลี ครอบครัวของสุรากับครอบครัวมายา รู้จักคุ้นเคยและมีความสนิทชิดเชื้อกัน ทุกวันที่เจอกันมายามักจะเล่าเรื่องหมู่บ้านและประวัติของประเทศของเธอให้สุราฟังอยู่เรื่อย ๆ สิ่งที่มายามาเล่าถึงบ่อย คือ เรื่องของการลี้ภัยขององค์ดาไลลามะ ผู้นำจิตวิญญาณของชาวพุทธทิเบตรูปที่ 14 ชาวทิเบตทุกคนมีความรู้สึกรักและผูกพันกับผืนแผ่นดินประเทศอินเดีย ให้ความเคารพรักคนอินเดียและรู้สึกเป็นหนี้คนอินเดียเป็นอย่างยิ่งที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ที่อยู่อาศัยและแหล่งทำมาหากินแก่ชาวทิเบต

เรื่องที่ 23 ความรักของแม่ (Mother's Love)

เรื่องเล่าของผู้เขียนในโอกาสที่ได้รับเชิญให้ไปกล่าวสุนทรพจน์ในการประชุมเกี่ยวกับความเป็นแม่ร่วมกับหน่วยงานและผู้มีชื่อเสียงจำนวนมาก ในการกล่าวสุนทรพจน์ครั้งนี้ เธอได้สรุปในตอนท้ายประโยคหนึ่งว่า “...แม่พร้อมที่จะเสียสละทุกอย่างทุกอย่างเพื่อลูก ความเป็นแม่ติดตัวเป็นสัญชาตญาณมาโดยธรรมชาติ ดังนั้นวัฒนธรรมที่ดั่งงามของเราควรชื่นชมและเคารพยกย่องเหนือกว่าใครอื่น ๆ...” ในการกล่าวสุนทรพจน์ครั้งนี้เธอ

ได้รับเสียงปรบมือและชื่นชมเป็นจำนวนมาก ยกเว้นหญิงสาวตาบอดคนหนึ่งชื่อว่า มีร่า (Meera) มีร่าได้เล่าเรื่องของเด็กหญิงคนหนึ่งที่ถูกแม่ทิ้งไว้ที่ป้ายรถเมล์กับขนมขบเคี้ยวจำนวนหนึ่ง หลังจากที่แม่ของเธอทราบจากหมอว่า ในไม่ช้าตาทั้งสองข้างของเธอจะบอดสนิทและจำเป็นต้องใช้เงินจำนวนมากสำหรับการผ่าตัด แม่ของเธอให้สัญญากับเธอว่า จะกลับมารับหลังจากทำธุระบางอย่างเสร็จแล้ว ตั้งแต่วันนั้นถึงวันนี้แม่ของเธอไม่ได้กลับมารับเธออีกเลย ในช่วงเวลานั้นเธอเดินร้องไห้ตามหาแม่ของเธอทั้ง ๆ ที่ตาของเธอแทบมองไม่เห็น เธอใช้เวลาหลายเดือนตามหาแม่ของเธอและใช้พื้นที่ตามป้ายรถเมล์หลบนอน ในที่สุดมีคนพาเธอไปส่งที่โรงเรียนสอนคนตาบอด เธออาศัยอยู่ที่นั่นเพื่อรอให้แม่ของเธอมารับ เธอแล้วรอแล้วก็ไม่เห็นมีใครมารับ จนกระทั่งบัดนี้ คำถามที่มีร่าได้ถามกับผู้เขียนในวันนั้น คือ “จริง ๆ แล้ว แม่พร้อมที่จะเสียสละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อลูก แม่ทุกคนควรได้รับความเคารพยกย่องในสังคมของเราทั้งหมดจริงหรือ”

เรื่องที่ 24 การเผชิญหน้ากันในหมู่บ้าน (Village Encounters)

เรื่องเล่าการเปรียบเทียบแนวคิดระหว่างชายหนุ่มสองคน คือ กฤษณะ มูรติ (Krishna Murthy) กับกูรูปราสาท (Guruprasad) ชายหนุ่มทั้งสองคนเกิดและเติบโตในครอบครัวในชนบทเล็ก ๆ ในรัฐการนาฏกะ ทางตอนใต้ของอินเดีย เมื่อเติบโตขึ้นทั้งสองได้มาศึกษาในมหาวิทยาลัยในเมืองเบงกอลอร์ พ่อของกฤษณะมีฐานะร่ำรวย มีเงินซื้อพื้นที่ขนาดใหญ่เพื่อเตรียมไว้ให้ลูกชายกลับมาทำเกษตรและพัฒนาหมู่บ้านหลังจากสำเร็จการศึกษา แต่เมื่อกฤษณะเรียนจบ เขาไม่ได้กลับบ้านตามความฝันของพ่อ เขาใช้ชีวิตทำงานประกอบธุรกิจส่วนตัว สร้างครอบครัวอยู่ในเมืองใหญ่ ส่วนกูรูปราสาทเป็นลูกชายคนโตของครอบครัวเป็นคนเรียนเก่งและเป็นนักกีฬาหมากกรุกทีมชาติ เมื่อสำเร็จการศึกษาจากสาขาวิชาภาษาอังกฤษเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง คนส่วนมากคาดหวังว่า เขาจะเลือกใช้ชีวิตอยู่ในเมืองหลวงเป็นนักกีฬาหมากกรุกทีมชาติที่มีชื่อเสียง แต่เมื่อสำเร็จการศึกษา เขากลับมาใช้ชีวิตอยู่ที่บ้านเกิดทำธุรกิจฟาร์มเห็ด ทำการตลาดและขายเห็ดได้กำไรจำนวนมาก เขาแบ่งเวลาส่วนหนึ่งสอนหมากกรุกให้กับเด็กในหมู่บ้าน นอกจากนี้ เขากำลังรวบรวมทรัพย์สินและผู้คนเพื่อสร้างห้องสมุดประจำหมู่บ้านแก่เด็กและชาวบ้านในหมู่บ้านของพวกเขา

เรื่องที่ 25 ขอให้คุณเป็นแม่ของลูกร้อยคน (May You Be the Mother of Hundred Children)

เรื่องเล่าเกี่ยวกับผู้หญิงคนหนึ่งชื่อว่า อัมเบกกา อัย (Ambakka Aai) ในหมู่บ้านสาลากี (Savalagi) ใกล้เมืองบิราปุร (Birapur) รัฐกันนาตกะทางตอนเหนือ (North Karnataka) อัมเบกกาไม่ได้เรียนหนังสือ พ่อแม่ของเธอจับเธอแต่งงานตั้งแต่เล็กและต้องดูแลครอบครัวใหญ่ เมื่อสามีเธอเสียชีวิตเธอได้กลายเป็นหญิงม่ายตั้งแต่เล็ก ตามธรรมเนียมความเชื่อของศาสนาฮินดูในหมู่บ้านเล็ก ๆ ห่างไกลความเจริญ หญิงสาวที่เป็นม่ายต้องโกนผมและนุ่งผ้าสาหรี่สีแดงเป็นการไว้อาลัยและระลึกถึงการจากไปของสามี เธออยู่ในสภาพนี้จนกระทั่งอายุ 89 ปี แม่เธอจะไม่ชอบการปฏิบัติตามธรรมเนียมของพราหมณ์ฮินดูที่ปฏิบัติต่อหญิงม่ายในลักษณะนี้ แต่เธอก็ไม่ได้ขัดขึ้นแต่อย่างใด อัมเบกกาช่วยทำคลอดให้กับหญิงที่ตั้งท้องในหมู่บ้าน 10 คน คอยดูแลลูกหลานของพวกเขาในหมู่บ้านเป็นร้อยคน เธอสามารถจำชื่อพวกเขาเหล่านั้น คอยติดตามข่าวคราวความเป็นมาของแต่ละคนได้เป็นอย่างดี พร้อมทั้งดูแลเอาใจใส่ลูกหลานในหมู่บ้านของเธอเสมือนเป็นแม่จริงของพวกเขา ทุกคนที่ได้รับการปฏิบัติจากเธอก็มีความรักต่อเธอเช่นเดียวกัน

บทวิจารณ์ในมุมมองการใช้ภาษาเพื่อสื่อถึงน้ำเสียงสะท้อนอารมณ์และความรู้สึก

เพื่อนำเสนอมุมมองด้านภาษาในหนังสือเล่มนี้ ผู้เขียนได้วิจารณ์การใช้ภาษาเพื่อสื่อถึงน้ำเสียงสะท้อนอารมณ์และความรู้สึกในภาพรวม ดังนี้

น้ำเสียงสามารถสะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติ อารมณ์และความรู้สึกของผู้เขียนที่ได้สอดแทรกอารมณ์ใด อารมณ์หนึ่งเล่าผ่านเป็นตัวหนังสือ ไม่ว่าจะเป็นความรู้สึกประทับใจ (Impressive) การประชดประชัน (Satirical) รู้สึกเสียใจ (Sad) ดีใจ (Glad) ผิดหวัง (Disappointed) หรือมีความสุข (Happy) เป็นต้น วิธีสังเกต ส่วนมากจะพบได้จากคำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ ที่ผู้เขียนได้ถ่ายทอดความรู้สึกออกมาเป็นตัวหนังสือในผลงานการเขียนในเรื่องนั้น ๆ ถือเป็นกลวิธีการใช้ศาสตร์และศิลป์ด้านภาษาในการถ่ายทอดเรื่องราวของผู้เขียน

สำหรับการใช้ภาษาเพื่อสื่อถึงน้ำเสียงของอารมณ์และความรู้สึกในหนังสือเล่มนี้พบว่า การใช้ภาษา เพื่อสื่อถึงความรู้สึกประทับใจ มีความสุขและรู้สึกเสียใจจะพบมากที่สุด ความรู้สึกประหลาดใจและประชด ประชันอาจมีแสดงให้เห็นบ้างแต่ไม่มากนัก อย่างไรก็ตาม ในที่นี้จะยกตัวอย่างภาษาที่สื่อถึงความรู้สึก ประทับใจ มีความสุขและรู้สึกเสียใจเท่านั้น

การสื่ออารมณ์ความรู้สึกประทับใจและการมีความสุขในหนังสือเรื่องนี้ ผู้เขียนอธิบายความรู้สึกที่มีต่อ การใช้ชีวิตแบบเรียบง่ายของสามีภรรยาในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ไม่หวังอยากได้เงินทอง แม้พวกเขาจะมีโอกาสและ สามารถทำได้ก็ตาม เรื่อง Horegallu ผู้เขียนแสดงออกถึงความประทับใจที่มีต่อลุงของเธอที่เกษียณแล้วกับหญิง เสมียนชื่อว่า รัตนา ทั้งคู่ทำหน้าที่เป็นผู้ฟังที่ดี คอยช่วยเหลือพูดให้กำลังใจแก่ชาวบ้านและผู้ร่วมงานที่คอยแวะ เวียนมาเปิดเผยเรื่องราวความไม่สบายใจหรือทุกข์ใจแก่พวกเขา เรื่อง A Tale of Two Brothers มีความ ประทับใจในความรักของพี่น้องต่างมารดา แต่ด้วยความที่พวกเขาเคยอาศัยน้ำนมจากผู้หญิงเดียวกันดื่มกินจน เติบโต ความรักและความสัมพันธ์จึงแน่นแฟ้น ก่อเกิดมิตรภาพที่ไม่มีอุปสรรคใดมาขวางกั้นระหว่างพวกเขาได้ เรื่อง The Deserving Candidate ผู้เขียนส่งความประทับใจผ่านตัวหนังสือถึงเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่มาจาก ครอบครัวที่สมบูรณ์ มีพ่อเป็นหมอและแม่เป็นครู อุดมสมบูรณ์ด้วยปัญญาและความรู้ มีน้ำใจแบ่งปันต่อคนอื่น ถึงกระนั้น ความสมบูรณ์และความดีเหล่านี้ก็ไม่เคยทำให้เด็กหนุ่มปรารถนาที่จะโอ้อวดและชมเชยใคร เรื่อง The Business of Philanthropy เธอเก็บความรู้สึกประทับใจที่มีต่อเภสัชกรคนหนึ่งที่เคยเสียสละมอบยา รถและ อื่น ๆ เพื่อสนับสนุนโครงการช่วยเหลือสังคมของเธออย่างเจียม ๆ โดยที่การกระทำเหล่านี้ไม่เคยต้องการ ชื่อเสียง คำชื่นชมหรือรางวัลใด ๆ กระทั่งเขาได้เสียชีวิตลง เรื่อง Made in Heaven ตัวหนังสืออธิบายให้เห็น ภาพความรู้สึกประทับใจและเจ็บปวดด้วยความรู้สึกที่ดี เมื่อผู้เขียนได้ถึงชีวิตการแต่งงานแบบเรียบง่ายของ คู่รัก ครอบครัวของท่านคู่หนึ่งซึ่งมองการทำงานเป็นเสมือนการได้เพื่อนคู่คิด เพื่อนคู่ชีวิต และเพื่อนแท้ที่คอย อยู่เคียงข้างกันตลอดไป เรื่อง The Grateful Tenant ประทับใจถึงความกตัญญูของสามีภรรยาคนหนึ่งซึ่งแสดง ถึงความรัก ความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณของพวกเขา โดยนำชื่อของผู้มีพระคุณของพวกเขามาตั้งเป็นชื่อบ้าน เรื่อง Two Faces of Poverty ได้เห็นความรักที่แม่แสดงออกถึงความรักอย่างแรงกล้า ยอมเสียสละทุกอย่าง เพื่อเห็นแก่อนาคตของลูกสาว แม้จะไม่ใช้ลูกสาวที่ตัวเองตั้งท้องและคลอดออกมา แต่เธอก็เป็นคนเลี้ยงดูมาตั้ง แรกเริ่ม เรื่อง India, The Holy Land ใช้ภาษาสื่ออารมณ์ น้ำเสียงความรู้สึกขอบคุณ ความรู้สึกถึงความ เป็นหนี้บุญคุณของหญิงที่เบตที่ได้มาอยู่อาศัยในผืนแผ่นดินของประเทศอินเดีย ถึงกระนั้น ภาษาที่เธอยังได้กล่าวถึง ความรู้สึกประทับใจและความรู้สึกส่วนลึกที่เก็บไว้ในใจ ไม่ได้แสดงออกมาให้ผู้ฟังที่อยู่ตรงหน้าเธอได้รับรู้

ไม่เพียงแต่น้ำเสียง อารมณ์ความรู้สึกถูกถ่ายทอดออกมาเป็นตัวหนังสือให้ผู้อ่านได้เห็นความรู้สึก ประทับใจและดีใจเท่านั้น ในหนังสือยังได้สื่อถึงน้ำเสียง ส่งอารมณ์รู้สึกเสียใจมาสู่ผู้อ่าน ในเรื่อง Freedom of Speech ความรู้สึกเสียใจเกิดขึ้นต่อผู้เขียนเองเมื่อทราบเรื่องราวและโชคชะตาของเพื่อนที่ถูกสามีนำที่พัก อาศัยไปจำนองในธนาคาร ความเสียใจ เกือบค ความทุกข์ใจและน้อยใจสามีของอัลก้าซึ่งตั้งใจจะปลดเปลื้อง และปลดปล่อยอารมณ์เศร้าเหล่านั้นในวันกล่าวสุนทรพจน์ที่จะมาถึง พร้อมกันนั้นก็ถ่ายทอดถึงอารมณ์เศร้า ร้องไห้ พุ่มพวยของตุลชีหญิงรับใช้ในบ้านซึ่งทะเลาะกับสามีและถูกสามีขโมยเงินไปเล่นการพนัน ทั้งที่เธอต้อง ทำงานหนักและเก็บหอมรอมริบเป็นเวลายาวนาน เรื่อง The Way You Look at It สื่ออารมณ์เจ็บปวดกับ

ความทุกข์และสงสารผู้หญิงอินเดียที่ไม่มีห้องน้ำใช้ กลางคืนต้องออกไปทำธุระนอกบ้านส่งผลให้เกิดอาชญากรรมต่าง ๆ นอกเหนือจากนั้น ยังเกิดความรู้สึกโกรธ เสียใจและน้อยใจเมื่อถูกคนอื่นมองและแสดงความคิดเห็นในด้านลบ ทั้งที่ความเป็นจริงแล้วไม่ได้เป็นเช่นนั้น เรื่อง Tale of Two Brothers เกิดความเศร้าเสียใจและรู้สึกสะเทือนใจอย่างมากเมื่อเห็นพี่น้องฝาแฝด คลานกันมาจากท้องมารดาคนเดียวกัน เคยรักและแบ่งปันกันทุกอย่างตั้งแต่เล็กกระทั่งเติบโตเป็นผู้ใหญ่ แต่ทุกอย่างต้องเปลี่ยนไปเมื่อมีเรื่องทรัพย์สินและมรดกเข้ามาเกี่ยวข้อง เรื่อง The Deserving Candidate ความรู้สึกเสียใจเกิดขึ้นเมื่อทราบว่า หญิงสาวที่แต่งตัวดูดี พุดจาฉะฉานมาจากครอบครัวที่สมบูรณ์ แท้จริงแล้วเป็นเรื่องโกหกและหลอกลวง เรื่อง The Business of Philanthropy ความรู้สึกเสียใจและไม่สามารถยอมรับได้เมื่อการบริจาคนั้นเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของบริษัทผู้ยื่นเสนอให้โดยหวังสิ่งตอบแทน รู้สึกผิดหวังเมื่อเห็นนิสัยความเห็นแก่ตัว การเอาแต่ผลประโยชน์ของลูกค้าแตกต่างสุดขั้วจากผู้เป็นพ่อซึ่งมีความเมตตา เสียสละ ทำงานหนัก เป็นคนดีและทำความดีไม่เคยคิดหวังสิ่งตอบแทน เรื่อง A Helping Hand และเรื่อง The Shades of Nature ความรู้สึกเสียใจต่อความรู้สึกเห็นแก่ตัวของชาวบ้านที่คิดหวังเอาแต่ประโยชน์และสถาปนิกที่เห็นแก่ตัว ไม่รู้สึกแยแสต่อความเดือดร้อนของผู้คนที่กำลังรอคอยการช่วยเหลือ เรื่อง A Foreigner, Always และเรื่อง The Line of Separation รู้สึกเสียใจและเจ็บปวดเกิดขึ้นกับตัวเองและหญิงชราชื่อว่า รูปา กะปุร หญิงชราวัย 75 ปี ที่ผืนแผ่นดินอินเดียต้องถูกแบ่งแยกปกครองเป็น 2 ประเทศ ทั้งที่ทั้งสองประเทศนี้มีอาหาร เสียงดนตรี การแต่งกายและอื่น ๆ เหมือนกันเพียงเพราะความคิดเห็นที่แตกต่างกัน เรื่อง Sweet Hospitality วัฒนธรรมการประพุดิปฏิบัติที่ส่งต่อกันมาจากรุ่นสู่รุ่น สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งดีงาม แต่กระนั้นความรู้สึกเสียใจก็เกิดขึ้นเมื่อวัฒนธรรมเหล่านี้ไม่ได้ทำให้คนทั้งหมดมีความสุข แต่กลับส่งผลในทางลบให้กับใครบางคน เรื่อง The Perfect Life อารมณ์ความรู้สึกเสียใจ ทุกข์ใจ เกิดขึ้นกับนิตา หญิงสาวที่คนทั่วไปมองจากภายนอกและสรุปว่า เป็นผู้หญิงที่สมบูรณ์และมีความสุขมากที่สุด แต่กระนั้น โดยส่วนลึกแล้วเธอก็เกิด สะสมความเจ็บปวดของเธอไว้ไม่ให้ใครรับรู้ เรื่อง Two Faces of Poverty เศร้าใจและเสียใจอย่างหาที่สุดไม่ได้เมื่อทราบว่า ตัวเธอเองเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้คนอื่นร่วมบริจาคเงินให้แก่พ่อของโสมนารถด้วยจดหมายที่เธอเขียนและลงนาม และเงินบริจาคเหล่านั้นก็ไม่ได้นำไปใช้ผ่าตัดรักษาลูกชายของเขา กลับนำเงินที่ได้รับบริจาคจำนวนมากไปสร้างบ้านและทำธุรกิจโดยปล่อยให้ลูกชายในสายเลือดเสียชีวิตลงอย่างน่าสังเวช สลดใจ เรื่อง Mother's Love เรื่องราวของมีราสะที่อ่อนความรู้สึกจาร์ึก ความเจ็บปวดลงไปในก้นบึ้งของผู้เขียนเมื่อทราบว่า แท้จริงแล้วไม่ใช่แม่ทุกคนจะเป็นผู้เสียสละทุกอย่างเพื่อลูก อย่างน้อยยังมีหญิงสาวตาบอดอีกคนที่ถูกแม่บังเกิดเกล้าทอดทิ้งไว้เฉยๆ เรื่อง May You Be the Mother of a Hundred Children ความรู้สึกเสียใจที่มีต่อโชคชะตาของอัมเบกกา อาลีที่สูญเสียสามีหลังจากแต่งงานไม่นาน เธอต้องโอดมนและแต่งชุดผ้าสำหรับสีแดง ดำรงสถานะภาพความเป็นหญิงม่ายตั้งแต่สาวกระทั่งถึงวัยชราตามกาลเวลาตามกฎวิถีปฏิบัติจากความเชื่อ จารีตประเพณีและศาสนา

มุมมองการใช้ภาษาเพื่อสื่อถึงน้ำเสียง อารมณ์และความรู้สึกที่ผู้เขียนได้ถ่ายทอดออกมา มีความหลากหลาย ทำให้ผู้อ่านสะท้อนถึงอารมณ์ร่วมที่ผู้เขียนที่พยายามเปิดเผยอารมณ์ความรู้สึกของตัวเองดังตัวละครในเรื่องที่มีบทบาทและการแสดงออกตามลักษณะของตน ทำให้ผู้อ่านกลายเป็นส่วนหนึ่งของตัวละครในหนังสือที่ทำให้เกิดกระบวนการส่งสารและการรับสารระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน มุมมองดังกล่าวนี้ผู้วิจารณ์เห็นด้วยเป็นอย่างมากต่อการแสดงออกในรูปแบบของภาษาที่ผู้เขียนได้พยายามสื่อให้ผู้อ่านเห็นในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งเป็นลักษณะการใช้ภาษาที่ค่อนข้างตรง แม้บางเรื่องการใช้ภาษาอาจจะมึนแสบแฝงที่ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านรู้สึกมีส่วนร่วมในการคาดเดาเนื้อหาในตอนสำคัญ แต่ก็ได้เป็นการใช้ภาษาที่ยากและสับสนจนเกินไปจนทำให้ผู้อ่านรู้สึกเบื่อหน่ายและไม่อยากจะคาดเดา ประเด็นดังกล่าวนี้เป็นมนต์เสน่ห์ที่สะกดใจให้ผู้อ่านไม่อยากรางหนังสือแม้เพียงสักนาที

บทสรุป

หนังสือเรื่องนี้เป็นการรวบรวมเรื่องสั้นเชิงเล่าเรื่องจากประสบการณ์จริงของผู้เขียน คือ สุธา มูรติ โดยตีพิมพ์เมื่อปี พ.ศ. 2549 มีจำนวน 25 เรื่อง สุธาเขียนหนังสือจำนวนมาก ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาถิ่นนาตะ เธอได้รับรางวัลมากมายจากผลงานการเขียนหนังสือและผลงานนักสังคมสงเคราะห์ จากความเป็นนักสังคมสงเคราะห์นี่เองทำให้เธอได้พบเจอผู้คนหลากหลายชนชั้น ตั้งแต่ยากจนและมีฐานะร่ำรวย มีการศึกษาและไม่ได้รับการศึกษา อาชีพหาเช้ากินค่ำจนถึงเจ้าของบริษัท การพบเจอผู้คนที่หลากหลายทำให้เธอได้เรียนรู้ความคิด นิสัยใจคอของผู้คนเหล่านั้น ความหลากหลายของชนชั้น ความคิดเห็นมากมายจากการพบปะสนทนากับผู้คนที่หลากหลายทางภาษา ทำให้เธอมีมุมมองที่กว้างไกล เยือกเย็น สุขุมลุ่มลึก สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นวัตถุดิบชั้นเยี่ยมที่เธอนำมาเล่ารวบรวมเป็นผลงาน ซึ่งถือเป็นข้อเด่นของหนังสือเล่มนี้ นอกเหนือจากนี้ ผลงานการเขียนหนังสือของเธอไม่ได้เป็นเพียงแต่เรื่องเล่าให้สีกแต่จบเท่านั้น ภายใต้ภาษาของตัวหนังสือที่ถูกกลั่นกรองออกมา มีเงาแห่งอรรถรสของการใช้ภาษาซุกซ่อนอยู่ ไม่ว่าจะเป็นมุมมองด้านการใช้ภาษา วัฒนธรรม สังคมชีวิต ปรัชญา ศาสนาและความเชื่อ ซึ่งสะท้อนน้ำเสียง อารมณ์และความรู้สึกที่ซุกซ่อนรอคอยให้ผู้อ่านได้ค่อย ๆ อ่านตีความ พินิจพิจารณา สืบค้นหาความจริงภายใต้การใช้กลวิธีทางภาษาในการเล่าเรื่องอย่างพิถีพิถัน น่าติดตามตั้งแต่หน้าแรกจนถึงหน้าสุดท้าย นับเป็นข้อเด่นอีกอย่างหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ที่มีความน่าสนใจและน่าอ่านเป็นอย่างยิ่ง

ส่วนข้อด้อยของหนังสือเล่มนี้พบว่า เนื้อหาของแต่ละเรื่องมีความสั้นและยาวไม่สม่ำเสมอ บางเรื่องมีเนื้อหาค่อนข้างยาวมาก บางเรื่องค่อนข้างสั้น อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาในภาพรวมของหนังสือทั้งเล่มอาจพบว่า ข้อด้อยดังกล่าวนี้เป็นเพียงจุดเล็กที่ไม่ได้ทำให้ความเข้มข้นของเนื้อหาที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อความให้ผู้อ่านได้รับรู้และร่วมเดินทางผจญภัยในรูปแบบของตัวหนังสือกับผู้เขียนได้ขาดอรรถรสแต่อย่างใด

เอกสารอ้างอิง

- Farook, F. (6 January 2014). "I Watched 365 Films in One Year" – Sudha Murthy. Retrieved November 21, 2021, from <http://www.filmfare.com/interviews/i-watched-365-films-in-one-year-sudha-murthy-5083.html>
- Mudde, R. (1 December 2016). *Sudha Murthy- An Iconic Women, Philanthropist, and Author*. Retrieved November 21, 2021, from <https://www.karnataka.com/personalities/sudha-murthy/>
- Murthy, N. (August 2000). *Narayanan Murthy Saying 'Bout His Dear Wife*. Retrieved November 21, 2021, from <http://nipun.servicespace.org/inspire/infosys.html>
- Murty, S. (2006). *The Old Man and His God: Discovering the Spirit of India*. India: Penguin Books.
- The Hindu. (22 March 2012). *Honorary Doctorates for Seven Eminent Personalities*. Retrieved November 21, 2021, from <https://www.thehindu.com/todays-paper/tp-national/tp-tamilnadu/honorary-doctorates-for-seven-eminant-personalities/article3070500.ece>
- Times of India. (14 March 2010). *Indiaspeak: English is Our 2nd Language*. Retrieved November 21, 2021, from <https://timesofindia.indiatimes.com/india/Indiaspeak-English-is-our-2nd-language/articleshow/5680962.cms>